

en Ed eller et høitideligt Løfte, tilstedes at aflægge Vidnesbyrd i nogen Straffesag, hvilket ligeledes gjælder om Den, som er domfældt for at have aflagt falsk Vidnesbyrd."

§

205) „Børn kunne kun edfæstes som Vidner, naar Formanden ved at udsørge dem har forvisset sig om, at de ere istand til at fatte Edens Vigtighed og Hellighed og det Ansvar, man paadrager sig ved at aflægge falsk Vidnesbyrd."

§

206) „Egtefæller kunne ikke føres som Vidner imod hinanden i Sager, i hvilke Straffen maa falde ud til Bøder; ei heller mod deres Villie i andre Straffesager.

Sagsførere kunne ikke føres som Vidner angaaende det, som er dem betroet af Personer med Hensyn til den Sag, de forsvare for dem, eller af Personer, som efterat Sag er reist have henvendt sig til dem om at paatage sig Forsvaret og i denne Anledning gjort dem Meddelelser, selv om vedkommende Sagsfører ikke har villet paatage sig Forsvaret.

Præster kunne ikke føres som Vidner angaaende det, der er betroet dem under Skriftemaal."

§ 191.

207) Første Stykke, L. 3: „paakjendes af Retten." forandres til: „afgjøres af Formanden."

Smellem §§ 192 og 193 indskydes følgende Paragrafer:

(Udkastets §§ 253—58):

§

208) „Intet Vidne er pligtigt at besvare noget Spørgsmaal, naar Svaret vil kunne benyttes mod Vidnet selv som Beviis for en Forbrydelse."

§

209) „Formanden forebygger, at Vidnet besvarer Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde have statsfarlige Følger. Ansæes Besvarelsen af væsentlig Betydning for Sagens Oplysning, kan han udsætte Sagen, forsaavidt det kan forventes, at Hinbringen for Besvarelsen vil bort-

falde; dog kan Sagen ikke af den Grund udsættes længere end til den næste Retsamling."

§

210) „Et Vidne maa kun afgive Forklaring om saadanne Begivenheder og Forhold, hvorom det selv har personlig Kundskab, hvorimod det ikke kan tilstedes samme at forklare om Noget, der kun støtter sig til det, som Vidnet har hørt af Andre, medmindre det, der skal oplyses, netop angaaer et Udfagn af en Anden eller et Rygte eller den almindelige Dom over visse Forhold eller visse Personer."

§

211) „Naar en Person, mod hvem en Forbrydelse er begaaet, der har haft hans Død til Følge, paa Dødsleiet, med fuld Bevidsthed om den umiddelbare Livsfare, hvori han er, har afgivet Forklaring om Maaden, hvorpaa Forbrydelsen er udøvet, og de dermed forbundne Omstændigheder, kan det tilstedes Den, til hvem saadan Forklaring er afgiven, at aflægge Vidnesbyrd herom. Er Forklaringen strax nedskreven, skal den saaledes forfattede Optegnelse fremlægges i Retten."

§

212) „Spørgsmaal til et Vidne maae ikke stilles saaledes, at det, der skulde bevises, forudsættes som givet, eller at Svaret lægges Vidnet i Munden."

§

213) „Vidnet maa ikke svare ved at oplæse nedskrevne Optegnelser; dog kan det eftersee saadanne, men skal da opgive, af hvem og i hvilket Sted de ere affattede.

§ 195.

214) L. 6. „Retten" forandres til „Formanden".

§ 197.

215) L. 4. Ordene „, naar han finder det fornødent," udgaae.

§ 202.

216) L. 2. „kunne ikke oplæses" forandres til „oplæses ikke".

217) L. 7. Smellem „maa" og „Beviis" indskydes: „, naar en af Parterne finder det nødvendigt,".